

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5To/2/2020
Identifikačné číslo spisu: 9506100087
Dátum vydania rozhodnutia: 06.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Hatala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:9506100087.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obžalovaného Y. H. Y. E. G. V. Š. E. E. L., pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a iné, prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 6. mája 2021 v Bratislave odvolania obžalovaných Y. H. Y., Q. F. a H. F. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 26. júna 2019, sp. zn. BB-3Tš/25/2006, a takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. e), ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok u obžalovaného Y. H. Y. v celom rozsahu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaný Y. H. Y. narodený XX. Y. XXXX v Q.- N., trvale bytom Š., L. XX

je v i n n ý , ž e
v bode I.

obžalovaný Y. H. Y. ako obhajca obvinených L. L., nar. XX. L. XXXX, bytom F., G.. Y. F. XX a T., nar. X. L. XXXX, bytom F., G.. L. XX, stíhaných vyšetrovateľom Odboru boja proti organizovanej kriminalite Stred pod ČVS: PPZ-26/BOK-S-I-2004 za trestný čin výtržníctva a trestný čin vydierania po tom, čo boli obaja obvinení vzatí do väzby uznesením Okresného súdu v Brezne, z 2. októbra 2004, sp. zn. Tp 58/04, dohodol so sudcom Krajského súdu Banská Bystrica R. Y. Y., nar. XX. Y. XXXX U. T., naposledy bytom F. F., Y. Z. XXXX/XXXA (zomrel 3. novembra 2005), že za úplatok, o ktorý sa rozdeľia, sudca prepustí obvinených z väzby na slobodu, na základe čoho

1/ v presne nezistenej dobe od 2. októbra 2004 do 10. októbra 2004 obžalovaný Y. H. Y. pri návšteve T. L. v priestoroch ÚVV Banská Bystrica požiadal tohto o úplatok vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 eur) za to, že vybaví na Krajskom súde v Banskej Bystrici, aby pri rozhodovaní o sťažnosti obvineného proti uzneseniu Okresného súdu Brezno, ktorým bol obvinený vzatý do väzby, sudca krajského súdu vyhovel jeho sťažnosti a prepustil ho z väzby na slobodu. Po príslube T. L., že požadovaný úplatok bude

vyplatený, sudca R.. Y. Y. dňa 2. novembra 2004 vo svojej kancelárii v budove Krajského súdu Banská Bystrica požiadal ďalšieho nestotožneného sudcu príslušného senátu Krajského súdu Banská Bystrica, aby tento prepustil T. L. na slobodu a po vyplatení úplatku obžalovaným C. L. dňa 7. novembra 2004 bol T. L. uznesením Krajského súdu Banská Bystrica z 10. novembra 2004, sp. zn. 3Tpo/108/04 prepustený z väzby na slobodu,

2/ dňa 10. novembra 2004 v priestoroch Ústavu na výkon väzby Banská Bystrica pri návšteve L. L. vyžiadal od neho obžalovaný Y. H. Y. úplatok vo výške 300.000,- Sk (9.958,17 eur), za čo mu prisľúbil, že keď si podá žiadosť o prepustenie z väzby, vybaví mu na Krajskom súde v Banskej Bystrici jeho prepustenie na slobodu, s čím L. L. súhlasil; po prisľube zo strany L. L., že úplatok vyplatí, obžalovaný Y. H. Y. sa stretol so sudcom R.. Y. Y., ktorému potvrdil prisľúbený úplatok zo strany L. L. a následne po vyplatení požadovanej sumy rodinnými príslušníkmi L. L. dňa 27. decembra 2004 obžalovanému Y. H. Y., ktorý časť z úplatku následne dňa 28. decembra 2004 odovzdal R.. Y. Y., ktorý po tom, čo žiadosť o prepustenie na slobodu bola L. L. uznesením Okresného súdu Brezno z 5. januára 2005, sp. zn. Tp 58/04 zamietnutá, vybavil, že Krajský súd Banská Bystrica dňa 2. februára 2005 uznesením sp. zn. 3Tpo/7/05 vyhovel sťažnosti L. L. proti uzneseniu okresného súdu a prepustil ho z väzby na slobodu.

v bode II.

Po tom, čo sa obžalovaný Y. H. Y. dohodol so sudcom Krajského súdu Banská Bystrica R.. Y. Y., nar. XX. Y. XXXX v T., naposledy bytom F. F., Y. Z. XXXX/XXXXA (zomrel 3. novembra 2005), že za úplatok, o ktorý sa rozdelia, sudca prepustí v jemu pridelenej trestnej veci vedenej na Krajskom súde Banská Bystrica proti obžalovaným Y. V. a spol. (vyšetrovací spis KR PZ ÚJaKP Žilina sp. zn. ČVS: KUJP-108/OVVK-2002) obvinených K. F., nar. XX. E. XXXX, bytom N. R. Č.. XXX, W. F., nar. 27. H. XXXX, bytom N. Q., ul. Š. XXX/XX a Y. V., nar. XX. E. XXXX, bytom F. Č.. XXX, okr. N. Y. z väzby na slobodu, na základe čoho

1/ v presne nezistenej dobe, najneskôr pri osobnom stretnutí dňa 8. júla 2005 na nezistenom mieste, požiadal obžalovaný Y. H. Y. obžalovaného Q. F. o úplatok v presne nezistenej výške, za čo mu prisľúbil, že vybaví na Krajskom súde Banská Bystrica prepustenie z väzby jeho syna W. F., s čím obžalovaný Q. F. súhlasil. Následne dňa 1. októbra 2005 v Brezne v hoteli Ďumbier obžalovaná H. F., manželka obžalovaného Q. F., pri osobnom stretnutí odovzdala požadovaný úplatok v bielej obálke obžalovanému Y.. H. Y.,

2/ v presne nezistenej dobe v lete 2005 najneskôr do 8. júla 2005 obžalovaný Y. H. Y. pri osobnom stretnutí na nezistenom mieste požiadal Y. Y.Č., nar. XX. E. XXXX, bytom N. Y., G.. T. XXX/XX, aby kontaktoval rodinných príslušníkov obžalovaného K. F. a ponúkol im možnosť, že za úplatok vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 eur) vybaví na Krajskom súde Banská Bystrica prepustenie obžalovaného z väzby, čo Y. Y. aj urobil a pri viacerých osobných aj telefonických kontaktoch žiadal pre obžalovaného Y. H. Y. vyplatenie tejto sumy, avšak k vyplateniu úplatku zo strany rodinných príslušníkov K. F. pre obžalovaného Y.. H. Y. nedošlo,

3/ v presne nezistenej dobe v mesiaci júl 2005 pri osobnom stretnutí pri motoreste TOMI v obci N. požiadal obžalovaný Y. H. Y. L. V., nar. XX. H. XXXX, bytom F. XXX o finančnú hotovosť vo výške 400.000,- Sk (13.277,56 €), za čo prisľúbil, že vybaví na Krajskom súde Banská Bystrica prepustenie z väzby jej manžela Y. V., s čím L. V. súhlasila. Následne dňa 16. júla 2005 v obci Lopej na parkovisku pri motoreste TOMI L. V. pri osobnom stretnutí odovzdala požadovaný úplatok obžalovanému Y.. H. Y..

t e d a

v bode I., II. jednotlivými čiastkovými útokmi v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu priamo pre seba v bode II/2 žiadal a v bodoch I/1, I/2, II/1 a II/3 priamo pre seba prijal úplatok a

jednotlivými čiastkovými útokmi poskytol verejnému činiteľovi pomoc najmä zadovážením prostriedkov, aby tento v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, pre seba v bode II/2 žiadal a v bodoch I/1, I/2, II/1 a II/3 prijal pre seba úplatok,

č í m s p á c h a l

v bode I., II. pokračovací trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 vo viacčinnom súbehu s

účastníctvom formou pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 k pokračovaciemu trestnému činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005.

Z a t o s a o d s u d z u j e :

podľa § 160a ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a s použitím nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL.ÚS 106/2011, publikovaného v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 Z. z. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov a 6 (šesť) mesiacov;

podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do I. nápravno-výchovnej skupiny;

podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 sa mu ukladá peňažný trest vo výmere 16.500 eur;

podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu;

podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 súd ustanovuje pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený náhradný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok.

III. Podľa § 320 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 281 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku sa trestné stíhanie obžalovaného Y. H. Y., nar. XX. Y. XXXX v Q.- N., pre skutok spočívajúci v tom, že

po tom, čo sa v dobe najneskôr od 10. januára 2005 pri viacerých telefonických rozhovoroch a osobných stretnutiach najmä v Banskej Bystrici a blízkom okolí dohodol so sudcom Krajského súdu Banská Bystrica, R. Y. Y., nar. XX. Y. X962 v T., naposledy bytom F. F., Y. Z. XXXX/XXXXA (zomrel 3. novembra 2005), že za úplatok, o ktorý sa rozdelia, sudca vyhovie sťažnosti odsúdeného N. Š., nar. X. Y. XXXX podanej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica z 10. januára 2005, sp. zn. 3Pp/172/04, ktorým bola zamietnutá žiadosť odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a prepustí odsúdeného na slobodu, na základe čoho v presne nezistenom čase od 15. septembra 2004 do 9. februára 2005 pri viacerých telefonických rozhovoroch s N. Š.Ö., nar. XX. Y. XXXX a osobných stretnutiach s menovaným si dal sľúbiť úplatok vo výške najmenej 70.000,- Sk (2.323,57 eur), za čo prisľúbil, že sudca Krajského súdu Banská Bystrica pri rozhodovaní o sťažnosti odsúdeného N. Š.ö., nar. X. Y. XXXX proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica z 10. januára 2005, sp. zn. 3Pp/172/04 vyhovie sťažnosti a podmienené prepustí odsúdeného z výkonu trestu na slobodu, pričom dňa 9. februára 2005 senát Krajského súdu Banská Bystrica, ktorého predsedom bol R. Y. Y., uznesením sp. zn. 3To/42/05 zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica z 10. januára 2005, sp. zn. 3Pp/172/04 a N. Š., nar. X. Y. XXXX podmienené prepustil z výkonu trestu odňatia slobody a následne toho istého dňa v čase po 14.40 h obžalovaný Y. H. Y.Š. prijal od N. Š., nar. XX.

Y. XXXX a N. Š., nar. X. Y. XXXX v mieste svojho trvalého bydliska prisľúbený úplatok - finančnú hotovosť vo výške najmenej 70.000,- Sk (2.323,57 eur),

ktorý bol právne kvalifikovaný ako trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 vo viacčinnom súbehu s účasťou formou pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 k trestnému činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005

zastavuje,

pretože ide o osobu, proti ktorej skoršie stíhanie pre ten istý skutok bolo právoplatne zastavené a rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené.

IV. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok u obžalovaných Q. F. a H. F. vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

obžalovaný Q. F., narodený XX. E. XXXX U. E. V. / L. /, trvale bytom F. XXX, I.. N. Y. a obžalovaná H. F. narodená XX. E. XXXX v N. Y., trvale bytom F. XXX, okr. N. Y.

s a o d s u d z u j ú :

obaja, podľa § 161a ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov a 29 (dvadsaťdeväť) dní;

podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 sa zaraďujú na výkon trestu odňatia slobody do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) z 26. júna 2019, sp. zn. BB-3Tš/25/2006, bol obžalovaný Y.. H. Y. v bode I., II. a III. rozsudku uznaný vinným z pokračovacieho trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“ alebo „Tr. zák.“) vo viacčinnom súbehu s účasťou formou pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona k pokračovaciemu trestnému činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Obžalovaný C.F. L. bol v bode IV. citovaného rozsudku uznaný vinným z trestného činu podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a obžalovaní Q. F. a H. F. boli v bode V. rozsudku uznaní vinnými z trestného činu podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona. Obžalovaní sa mali vyššie uvedených trestných činov dopustiť na tom skutkovom základe, že

obžalovaný Y.. H. Y.

v bode I.

obžalovaný Y.. H. Y. ako obhajca obvinených L. L., nar. XX. L. XXXX, bytom F., G.. Y. F. XX a T. L., nar. X. L. XXXX, bytom F., G.. L. XX, stíhaných vyšetrovateľom Odboru boja proti organizovanej kriminalite Stred pod ČVS: PPZ-26/BOK-S-I-2004 za trestný čin výtržníctva a trestný čin vydierania po tom, čo boli obaja obvinení vzatí do väzby uznesením Okresného súdu v Brezne, z 2. októbra 2004, sp.

zn. Tp 58/04, dohodol so sudcom Krajského súdu Banská Bystrica R. Y. Y., nar. XX. Y. XXXX v T., naposledy bytom F. F., Y. Z. XXXX/XXXXA (zomrel X. novembra XXXX), že za úplatok, o ktorý sa rozdeľia, sudca prepustí obvinených z väzby na slobodu, na základe čoho

1/ v presne nezistenej dobe od 2. októbra 2004 do 10. októbra 2004 obžalovaný Y. H. Y. pri návšteve T. L. v priestoroch ÚVV Banská Bystrica požiadal tohto o úplatok vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 eur) za to, že vybaví na Krajskom súde v Banskej Bystrici, aby pri rozhodovaní o sťažnosti obvineného proti uzneseniu Okresného súdu Brezno, ktorým bol obvinený vzatý do väzby, sudca krajského súdu vyhovel jeho sťažnosti a prepustil ho z väzby na slobodu. Po prísľube T. L., že požadovaný úplatok bude vyplatený, sudca R. Y. Y. dňa 2. novembra 2004 vo svojej kancelárii v budove Krajského súdu Banská Bystrica požiadal ďalšieho nestotožneného sudcu príslušného senátu Krajského súdu Banská Bystrica, aby tento prepustil T. L. na slobodu a po vyplatení úplatku obžalovaným C. L. dňa 7. novembra 2004 bol T. L. uznesením Krajského súdu Banská Bystrica z 10. novembra 2004, sp. zn. 3Tpo/108/04 prepustený z väzby na slobodu,

2/ dňa 10. novembra 2004 v priestoroch Ústavu na výkon väzby Banská Bystrica pri návšteve L. vyžiadal od neho obžalovaný Y. H. Y. úplatok vo výške 300.000,- Sk (9.958,17 eur), za čo mu prísľúbil, že keď si podá žiadosť o prepustenie z väzby, vybaví mu na Krajskom súde v Banskej Bystrici jeho prepustenie na slobodu, s čím L. L. súhlasil; po prísľube zo strany L. L. Q., že úplatok vyplatí, obžalovaný Y. H. Y. sa stretol so sudcom R. Y. Y., ktorému potvrdil prísľúbený úplatok zo strany L. L. a následne po vyplatení požadovanej sumy rodinnými príslušníkmi L. L. dňa 27. decembra 2004 obžalovanému Y. H. Y., ktorý časť z úplatku následne dňa 28. decembra 2004 odovzdal R. Y. Y., ktorý po tom, čo žiadosť o prepustenie na slobodu bola L. L. uznesením Okresného súdu Brezno z 5. januára 2005, sp. zn. Tp 58/04 zamietnutá, vybavil, že Krajský súd Banská Bystrica dňa 2. februára 2005 uznesením sp. zn. 3Tpo/7/05 vyhovel sťažnosti L. L. proti uzneseniu okresného súdu a prepustil ho z väzby na slobodu.

v bode II.

Po tom, čo sa obžalovaný Y. H. Y. H. L. L. V. L. F. F. JUDr. Y. Y., nar. XX. Y. XXXX v T., naposledy bytom F. F., Y. Z. XXXX/XXXXA (zomrel X. novembra XXXX), že za úplatok, o ktorý sa rozdeľia, sudca prepustí v jemu pridelenej trestnej veci vedenej na Krajskom súde Banská Bystrica proti obžalovaným Y. V. a spol. (vyšetrovací spis KR PZ ÚJaKP Žilina sp. zn. ČVS: KUJP-108/OVVK-2002) obvinených K. F., nar. XX. E. XXXX, bytom N. R. Č. XXX, W. F., nar. XX. H. XXXX, bytom N. Q., G. Š. XXX/XX a Y. V., nar. XX. E. D., bytom F. Č. XXX, okr. N. Y. z väzby na slobodu, na základe čoho

1/ v presne nezistenej dobe, najneskôr pri osobnom stretnutí dňa 8. júla 2005 na nezistenom mieste, požiadal obžalovaný Y. H. Y. obžalovaného Q. F. o úplatok v presne nezistenej výške, za čo mu prísľúbil, že vybaví na Krajskom súde Banská Bystrica prepustenie z väzby jeho syna W. F., s čím obžalovaný Q. F. súhlasil. Následne dňa 1. októbra 2005 v Brezne v hoteli Ďumbier obžalovaná H. F., manželka obžalovaného Q. F., pri osobnom stretnutí odovzdala požadovaný úplatok v bielej obálke obžalovanému Y. H. Y.,

2/ v presne nezistenej dobe v lete 2005 najneskôr do 8. júla 2005 obžalovaný Y. H. Y. pri osobnom stretnutí na nezistenom mieste požiadal Y. Y., nar. XX. E. XXXX, bytom N. Y., ul. T. XXX/XX, aby kontaktoval rodinných príslušníkov obžalovaného K. F. a ponúkol im možnosť, že za úplatok vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 eur) vybaví na Krajskom súde Banská Bystrica prepustenie obžalovaného z väzby, čo Y. Y. aj urobil a pri viacerých osobných aj telefonických kontaktoch žiadal pre obžalovaného Y. H. Y. vyplatenie tejto sumy, avšak k vyplateniu úplatku zo strany rodinných príslušníkov K. F. pre obžalovaného Y. H. Y. nedošlo,

3/ v presne nezistenej dobe v mesiaci júl 2005 pri osobnom stretnutí pri motoreste TOMI v obci N. požiadal obžalovaný Y. H. Y. E. V.Č., nar. XX. H. XXXX, bytom F. XXX o finančnú hotovosť vo výške 400.000,- Sk (13.277,56 eur), za čo prísľúbil, že vybaví na Krajskom súde Banská Bystrica

prepustenie z väzby jej manžela Y.Q. V., s čím L. V. súhlasila. Následne dňa 16. júla 2005 v obci Lopej na parkovisku pri motoreste TOMI L. VI. pri osobnom stretnutí odovzdala požadovaný úplatok obžalovanému Y. H. Y..

v bode III.

Po tom, čo sa v dobe najneskôr od 10. januára 2005 pri viacerých telefonických rozhovoroch a osobných stretnutiach najmä v Banskej Bystrici a blízkom okolí dohodol so sudcom Krajského súdu Banská Bystrica, R. Y. Y., nar. XX. Y. XXXX v T., naposledy bytom F. F., Y. Z. XXXX/XXXX (zomrel X. novembra XXXX), že za úplatok, o ktorý sa rozdelia, sudca vyhovie sťažnosti odsúdeného N. Š., nar. X. Y. XXXX podanej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica z 10. januára 2005, sp. zn. 3Pp/172/04, ktorým bola zamietnutá žiadosť odsúdeného o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a prepustí odsúdeného na slobodu, na základe čoho

v presne nezistenom čase od 15. septembra 2004 do 9. februára 2005 pri viacerých telefonických rozhovoroch s N. Š.C., nar. XX. Y. XXXX a osobných stretnutiach s menovaným si dal sľúbiť úplatok vo výške najmenej 70.000,- Sk (2.323,57 eur), za čo prisľúbil, že sudca Krajského súdu Banská Bystrica pri rozhodovaní o sťažnosti odsúdeného N. Š., nar. X. Y. XXXX proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica z 10. januára 2005, sp. zn. 3Pp/172/04 vyhovie sťažnosti a podmienčne prepustí odsúdeného z výkonu trestu na slobodu, pričom dňa 9. februára 2005 senát Krajského súdu Banská Bystrica, ktorého predsedom bol R. Y. Y., uznesením sp. zn. 3To/42/05 zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica z 10. januára 2005, sp. zn. 3Pp/172/04 a N. Š., nar. X. Y. XXXX podmienčne prepustil z výkonu trestu odňatia slobody a následne toho istého dňa v čase po 14.40 h obžalovaný Y. H. Y. prijal od N. Š., nar. XX. Y. XXXX a N. Š., nar. X. Y. XXXX v mieste svojho trvalého bydliska prisľúbený úplatok - finančnú hotovosť vo výške najmenej 70.000,- Sk (2.323,57 eur).

obžalovaný C. L.

v bode IV.

Po tom, čo sa obžalovaný Y. H. Y. ako obhajca obvineného T. L., nar. X. L. XXXX, bytom F., G. L. XX, stíhaného vyšetrovateľom Odboru boja proti organizovanej kriminalite Stred pod ČVS: PPZ-26/BOK-S-I-2004 za trestný čin výtržníctva a trestný čin vydierania po tom, čo bol obvinený T. L. vzatý do väzby uznesením Okresného súdu v Brezne z 2. októbra 2004, sp. zn. Tp 58/04, dohodol so sudcom Krajského súdu Banská Bystrica R. Y. Y., nar. XX. Y. XXXX v T., naposledy bytom F. F., Y. Z. XXXX/XXXX (zomrel X. novembra XXXX), že za úplatok, s ktorým sa rozdelia, sudca prepustí obvinených z väzby na slobodu, na základe čoho v presne nezistenej dobe od 2. októbra 2004 do 10. októbra 2004 obžalovaný Y. H. Y. na presne nezistenom mieste kontaktoval obžalovaného C. L., ktorého požiadal o úplatok vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 eur) za to, že vybaví na Krajskom súde Banská Bystrica, aby pri rozhodovaní o sťažnosti obvineného proti uzneseniu Okresného súdu Brezno, ktorým bol obvinený vzatý do väzby, sudca krajského súdu vyhovel jeho sťažnosti a prepustil ho z väzby na slobodu. Po prisľube obžalovaného C. L., že požadovaný úplatok bude vyplatený, sudca R. Y. Y. dňa 2. novembra 2004 vo svojej kancelárii v budove Krajského súdu Banská Bystrica požiadal ďalšieho nestotožneného sudcu príslušného senátu Krajského súdu Banská Bystrica, aby tento prepustil T. L. na slobodu a dňa 7. novembra 2004 obžalovaný C. L. odovzdal vyžadovaný úplatok obžalovanému Y. H. Y., po čom bol T. L. uznesením Krajského súdu Banská Bystrica z 10. novembra 2004, sp. zn. 3Tpo/108/04 prepustený z väzby na slobodu,

obžalovaní Q. F. a H. F.

v bode V.

Po tom, čo sa obžalovaný Y. H. Y., ako obhajca obžalovaného W.Á. F., dohodol so sudcom Krajského súdu Banská Bystrica R. Y. Y., nar. XX. Y. XXXX U. T., naposledy bytom F. F., Y. Z. XXXX/XXXX (zomrel X. novembra XXXX), že za úplatok, o ktorý sa rozdelia, sudca prepustí v jemu pridelenej trestnej veci vedenej na Krajskom súde Banská Bystrica proti obžalovaným Y. V. a spol. (vyšetrovací spis KR PZ ÚJaKP Žilina č. ČVS: KUJP-108/OVVK-2002) obžalovaného W. F., nar. XX. H. XXXX,

bytom N. Q., G.. Š. XXX/XX z väzby na slobodu, na základe čoho v presne nezistenej dobe najneskôr pri osobnom stretnutí dňa 8. júla 2005 na nezistenom mieste požiadal obžalovaný Y.. H. Y. obžalovaného Q. F. a obžalovanú H.G. F. o úplatok v presne nezistenej výške, za čo im prisľúbil, že vybaví na Krajskom súde Banská Bystrica prepustenie z väzby W. F., s čím menovaní súhlasili a pri stretnutí dňa 1. októbra 2005 v Brezne v hoteli Ďumbier obžalovaná H. F. odovzdala požadovaný úplatok v bielej obálke obžalovanému Y.. H. Y.E..

Za to bol obžalovanému Y.. H. Y. podľa § 160a ods. 2 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona a s použitím nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL.ÚS 106/2011, publikovaného v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 Z. z. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov. Podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol obžalovaný Y.. H. Y. zaradený na výkon trestu odňatia slobody do I. nápravnovúchovnej skupiny. Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona súd uložil obžalovanému Y.. H. Y. peňažný trest vo výmere 500.000 Sk (16.596,96 eur) a rozhodol, že podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu. Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona súd ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok.

Obžalovanému C. L. bol podľa § 161a ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere štrnásť mesiacov a štrnásť dní. Podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného C.F. L. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do I. nápravnovúchovnej skupiny.

Obžalovanému Q. F. bol podľa § 161a ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere pätnásť mesiacov. Podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného Q. F. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do I. nápravnovúchovnej skupiny. Rovnako obžalovanej H. F. bol podľa § 161a ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere pätnásť mesiacov a podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona ju súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do I. nápravnovúchovnej skupiny.

Z hľadiska komplexnosti je potrebné uviesť, že ide v poradí už o tretí vo veci vydaný rozsudok špecializovaného súdu, keď prvým rozsudkom z 22. októbra 2008, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 bola uznaná vina všetkých štyroch obžalovaných v celom rozsahu podanej obžaloby. Proti predmetnému rozsudku podali odvolania všetci štyria obžalovaní (Y.. H. Y., C. L., Q. F. a H. F.), o ktorých rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 13. decembra 2010, sp. zn. 2 Toš 1/2009 postupom podľa § 319 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) tak, že všetky odvolania zamietol.

Na základe podaného dovolania zo strany Y.. H. Y., Q. F. a H. F. rozhodoval vo veci opätovne najvyšší súd ako súd dovolací, ktorý rozsudkom z 19. júna 2012, sp. zn. 1 TdoV 16/2011 rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu z 13. decembra 2010, sp. zn. 2 Toš 1/2009 a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení § 319, § 213 ods. 3 Tr. por., § 89 ods. 19 Tr. zák. a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvinených Y.. H. Y., Q. F., H. F. E. C.C. L.. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo rozsudkom dovolacieho súdu zrušené, rovnako ako aj rozsudok bývalého Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 22. októbra 2008, sp. zn. BB-3 Tš 25/2006, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica najvyšší súd prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Na základe predmetného rozsudku najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho došlo k zrušeniu uznesenia špecializovaného súdu z 15. februára 2011, sp. zn. BB-4T/19/2009, ktorým bolo rozhodnuté podľa § 350 ods. 2 Tr. por., § 241 ods. 1 písm. c), § 215 ods. 1 písm. d) Tr. por. z dôvodov podľa § 9 ods. 1 písm. e) Tr. por. o zastavení trestného stíhania obvineného Y.. H. Y. pre skutok spočívajúci v tom, že

po tom, čo sa v dobe najneskôr od 10. januára 2005 pri viacerých telefonických rozhovoroch a

osobných stretnutiach najmä v Banskej Bystrici a blízkom okolí dohodol so sudcom Krajského súdu Banská Bystrica, R. Y. Y., nar. XX. Y. XXXX v T., naposledy bytom F. F., Y. Z. XXXX/XXXXA (zomrel X. novembra XXXX), že za úplatok, o ktorý sa rozdeľia, sudca vyhovie sťažnosti odsúdeného N. Š., nar. X. Y. XXXX podanej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica z 10. januára 2005, sp. zn. 3Pp/172/04, ktorým bola zamietnutá žiadosť odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a prepustí odsúdeného na slobodu, na základe čoho v presne nezistenom čase od 15. septembra 2004 do 9. februára 2005 pri viacerých telefonických rozhovoroch s N. Š., nar. XX. Y. XXXX a osobných stretnutiach s menovaným si dal sľúbiť úplatok vo výške najmenej 70.000,- Sk (2.323,57 eur), za čo prisľúbil, že sudca Krajského súdu Banská Bystrica pri rozhodovaní o sťažnosti odsúdeného N. Š., nar. X. Y. XXXX proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica z 10. januára 2005, sp. zn. 3Pp/172/04 vyhovie sťažnosti a podmienené prepustí odsúdeného z výkonu trestu na slobodu, pričom dňa 9. februára 2005 senát Krajského súdu Banská Bystrica, ktorého predsedom bol R. Y. Y., uznesením sp. zn. 3To/42/05 zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica z 10. januára 2005, sp. zn. 3Pp/172/04 a N. Š., nar. X. Y. XXXX podmienené prepustil z výkonu trestu odňatia slobody a následne toho istého dňa v čase po 14.40 h obžalovaný Y. H. Y. prijal od N. Š., nar. XX. Y. XXXX a N. Š., nar. X. Y. XXXX v mieste svojho trvalého bydliska prisľúbený úplatok - finančnú hotovosť vo výške najmenej 70.000,- Sk (2.323,57 eur).

Na základe uznesenia špecializovaného súdu z 28. februára 2013, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 došlo podľa § 21 ods. 1 Tr. por. k spojeniu oboch trestných vecí obžalovaného Y. H. Y., vedených pod sp. zn. BB-3Tš/25/2006 a BB-4T/19/2009 na spoločné prejednanie a rozhodnutie tak, že v obidvoch veciach bolo vedené jedno spoločné konanie pod sp. zn. BB-3Tš/25/2006.

Špecializovaný súd následne rozsudkom z 22. februára 2016, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 (v poradí druhým) opätovne uznal vinu všetkých štyroch obžalovaných v zmysle podaných obžalôb.

Na podklade odvolaní podaných všetkými štyrmi obžalovanými proti v poradí druhému rozsudku špecializovaného súdu rozhodoval vo veci opätovne najvyšší súd, ktorý uznesením z 31. januára 2018, sp. zn. 3 To 10/2016 rozhodol podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Tr. por. tak, že zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Následne špecializovaný súd rozsudkom z 26. júna 2019, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 (tretím v poradí) rozhodol spôsobom, ako je špecifikované v predchádzajúcich častiach tohto rozhodnutia, pričom proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obžalovaní Y. H. Y. (proti výroku o vine a treste), ako aj Q. a H. F. (proti výroku o vine a treste).

Odvolanie obžalovaného Y. H. Y., spísané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Ľudovíta Štangloviča, bolo špecializovanému súdu doručené 19. septembra 2019, pričom toto bolo následne argumentačne odôvodnené podaním, doručeným špecializovanému súdu dňa 20. septembra 2019.

Obžalovaný Y. H. Y. v podanom odvolaní namietal, že špecializovaný súd nedostatočne zistil skutkový stav, tento následne nesprávne právne vyhodnotil, pričom nerešpektoval právne závery najvyššieho súdu vyjadrené v rozsudku z 19. júna 2012, sp. zn. 1 TdoV 16/2011.

V tejto súvislosti obžalovaný Y. H. Y. poukázal na skutočnosť, že špecializovaný súd opätovne založil svoje rozhodnutie aj na nezákonných dôkazoch, konkrétne na výpovedi svedkyne M. z prípravného konania, vo vzťahu, ku ktorej najvyšší súd vo vyššie citovanom rozhodnutí uviedol, že vykonanie výsluchov V. Y. v prípravnom konaní predstavovalo zásadné porušenie práva obžalovaných na obhajobu.

Obžalovaný Y. H. Y. v odvolaní ďalej namietal, že špecializovaný súd v rozpore s právnym názorom vyjadreným v rozsudku najvyššieho súdu z 19. júna 2012, sp. zn. 1 TdoV 16/2011, ako aj v uznesení najvyššieho súdu z 31. januára 2018, sp. zn. 3 To 10/2016 nevykonal vo veci žiadne ďalšie dokazovanie, nevykonal navrhované výsluchy sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici a rozhodol opätovne v

neprospech obžalovaných bez relevantného dôkazu o súčinnosti medzi obžalovaným Y. H. Y. a sudcami Krajského súdu v Banskej Bystrici v súvislosti s ich rozhodovaním.

Zdôraznil, že špecializovaný súd bol vzhľadom na skutočnosť, že jeho predchádzajúce rozhodnutia boli zrušené dovolacím, ako aj odvolacím senátom najvyššieho súdu, povinný pokračovať v objasňovaní a zisťovaní základných náležitostí právneho posúdenia veci, t. j. či v konaní obžalovaného Y. H. Y. sú preukázané všetky znaky trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Tr. zák. a pomoci k tomuto trestnému činu podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák., resp. či nejde o inú trestnú činnosť. Špecializovaný súd však právny názor najvyššieho súdu napriek jeho záväznosti nerešpektoval, kedy v rozpore s pokynmi najvyššieho súdu bez doplnenia dokazovania za účelom zistenia základných náležitostí právneho posúdenia veci opakovane poukázal na tie isté dôkazy (prepisy telefonických rozhovorov a záznamov) obdobne, ako ich vymedzil v rozsudku z 22. februára 2016.

Obžalovaný Y. H. Y. zastáva stanovisko, že na základe doteraz zisteného skutkového stavu možno jeho konanie kvalifikovať „maximálne“ ako trestný čin podvodu, nakoľko nebola preukázaná možnosť ani vykonanie vplyvu obžalovaného Y. H. Y. na sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici v súvislosti s ich rozhodovaním.

Vo vzťahu k samotnému skutku v bode I./1 obžalovaný Y. H. Y. uviedol, že špecializovaný súd pochybil, keď nevychádzal z objektívne zisteného skutkového stavu a svoje závery o vine obžalovaného Y. H. Y. založil len na výpovedi svedka L. L., pričom nebral do úvahy výpovede obžalovaného Y. H. Y., obžalovaného C. L. E. T. L., ktorí zhodne tvrdili, že finančná hotovosť odovzdaná Y. H. Y. zo strany C. L., predstavovala zálohu za obhajobu.

V súvislosti so skutkom v bode I./2 obžalovaný Y. H. Y. podčiarkol, že svedka L. L. nepovažuje za dôveryhodného svedka, argumentujúc poukazom na znalecký posudok vyhotovený Prof. PhDr. Antonom Heretikom, CSc. (vyhotovený v inej trestnej veci), v ktorom sa uvádza, že ide o osobu, ktorá nemá zábrany využívať druhých vo svoj prospech a manipulovať s nimi za účelom získania neoprávnených výhod. Obžalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že svedok L. L. nebol trestne stíhaný, hoci sa podieľal na predmetnej trestnej činnosti. Vzhľadom na príbuzenský vzťah medzi svedkami W. L. Y., H. L. a L. L. mal obžalovaný Y. H. Y. za to, že ich výpovede možno hodnotiť ako účelové. Obžalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že žiadny dôkaz nepreukazuje, že z jeho strany došlo k odovzdaniu peňazí sudcovi R. Y. I..

Ku skutku vymedzenému v bode II./1 obžalovaný Y. H. Y. uviedol, že predmetný bod je založený na jedinom dôkaze, a to výpovedi svedka F. (pôvodne utajovaný svedok č. 2), ktorú však obžalovaný Y. H. Y. nepovažuje za vierohodnú. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že špecializovaný súd v rozpore s názorom dovolacieho a odvolacieho senátu najvyššieho súdu neskúmal, či boli splnené podmienky na utajenie daného svedka v rozsahu zachovania práva na obhajobu. Z uvedeného dôvodu nemohla byť predmetná výpoveď použitá ani pred súdom na vyjasnenie rozporov vo výpovediach tohto svedka a ani na ňu nie je možné prihliadať pri rozhodovaní. Zároveň podotkol, že svedok F. je nepriamym svedkom, pričom sa javí ako zvláštne, že pri výsluchu dňa 19. októbra 2015 si pamätal viac, ako pri výsluchu, ktorý absolvoval ešte ako utajovaný svedok. Obžalovaný Y. H. Y. v odvolaní namietal existenciu viacerých rozporov vo výpovediach tohto svedka.

V súvislosti so skutkom vymedzeným v bode II./2 obžalovaný Y. H. Y. uviedol, že z tohto skutku ho usvedčuje iba svedok Y., ktorého výpoveď považuje za účelovú, čo potvrdzujú aj svedkovia Y. F. a K. F., od ktorých sa svedok Y. snažil vylákať finančné prostriedky, pričom žiaden dôkaz nesvedčí o tom, že malo ísť o financie pre obžalovaného Y. H. Y.. Obžalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že svedok Y. sa navyše podieľal na trestnej činnosti, ale nebol za ňu trestne stíhaný.

Vo vzťahu ku skutku v bode II./3 obžalovaný Y. H. Y. poukázal na skutočnosť, že súd bral do úvahy nezákonnú výpoveď svedkyne V. v prípravnom konaní, ktorej zákonnosťou sa zaoberal aj najvyšší súd v

rozsudku z 19. júna 2012, sp. zn. 1 TdoV 16/2011. Svedkyňa V. na hlavnom pojednávaní uviedla, že peniaze, ktoré odovzdala obžalovanému Y. H. Y., boli odmenou za právne služby, pričom neexistuje zákonný dôvod, aby súd považoval jej výpoveď na hlavnom pojednávaní za nepresvedčivú a porovnával ju s výpoveďou v prípravnom konaní, ktorá je podľa názoru obžalovaného Y. H. Y. nepoužiteľná.

V súvislosti so skutkom v bode III. (ktorý je totožný so skutkom v bode V rozsudku špecializovaného súdu z 22. februára 2016, sp. zn. BB-3Tš/25/2006) obžalovaný Y. H. Y. v plnom rozsahu odkázal na uznesenie najvyššieho súdu z 31. januára 2018, sp. zn. 3 To 10/2016, v ktorom najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že špecializovaný súd v rozsudku z 22. februára 2016, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 doplnil skutkovú vetu rozsudku o skutok V., pričom dôvodom doplnenia skutkovej vety bolo zrušenie uznesenia špecializovaného súdu z 15. februára 2011, sp. zn. BB-4T/19/2009 rozsudkom najvyššieho súdu z 19. júna 2012, sp. zn. 1 TdoV 16/2011 v rámci dovolacieho konania. Najvyšší súd v tejto súvislosti podčiarkol, že na základe dovolacieho konania, kde podal dovolanie obžalovaný Y. H. Y. vo svoj prospech a vec bola vrátená dovolacím súdom súdu prvého stupňa, došlo k zhoršeniu jeho postavenia ako obžalovaného, zdôrazniac, že možnosť zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa v neprospech obžalovaného vo výroku o vine a treste je podmienená odvolaním, resp. dovolaním prokurátora v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný Y. H. Y. zároveň namietal, že špecializovaný súd pri hodnotení dôkaznej situácie neaplikoval zásadu trestného konania „in dubio pro reo“, a to napriek skutočnosti, že to dôkazná situácia evidentne odôvodňovala.

Ďalej argumentoval, že skutočnosť, že riadne nevedol účtovné záznamy nepreukazuje, že by prevzaté finančné prostriedky nepredstavovali prostriedky poskytnuté za právne služby, čo by v konečnom dôsledku mohlo viesť maximálne k jeho postihu na základe účtovných a daňových zákonov.

Obžalovaný Y. H. Y. navrhol, aby najvyšší súd v prípade zrušenia odvolaním napadnutého rozsudku špecializovaného súdu a vrátenia veci na nové prejednanie a rozhodnutie prvostupňovému súdu, podľa § 325 Tr. por. nariadil, aby špecializovaný súd prejednal a rozhodol vec v inom zložení, a to z dôvodu opakovaného nerešpektovania záväzného názoru dovolacieho a odvolacieho senátu najvyššieho súdu samosudcom špecializovaného súdu, čo podľa názoru obžalovaného Y. H. Y. svedčí o tom, že konajúci samosudca nie je po právnej stránke objektívny.

V záverečnej časti odvolania obžalovaný Y. H. Y. namietal porušenie jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote. Poukázal na skutočnosť, že trestné konanie proti obžalovanému trvá v súčasnosti viac ako trinásť rokov, pričom táto dĺžka je spôsobená prieťahmi v konaní zo strany orgánov činných v trestnom konaní a opakovane súdom prvého stupňa, čím došlo k porušeniu práva obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, ako aj podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a § 2 ods. 7 Tr. por. Z uvedeného dôvodu, aplikujúc ústavne konformný výklad, je podľa názoru obžalovaného v danom prípade odôvodnené trestné konanie zastaviť (I. ÚS 236/2011-13, IV. ÚS 184/2010-28).

V tejto súvislosti zároveň namietal, že špecializovaný súd sa nezaoberal možnosťou mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby a ani otázkou podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, pre ktoré nedostatky považuje uložený trest za neprimeraný.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného obžalovaný Y. H. Y. navrhol, aby najvyšší súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok špecializovaného súdu vo výroku o vine (bod I., II. a III.), ako aj výroku o treste týkajúceho sa obžalovaného Y. H. Y. a trestné stíhanie pod sp. zn. BB-3Tš/25/2006 vedené na špecializovanom súde voči obžalovanému Y. H. Y. zastavil z dôvodu podľa § 9 ods. 1 písm. g) Tr. por. alebo, aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol a zároveň nariadil, aby špecializovaný súd vec prejednal a rozhodol v inom zložení predsedu senátu.

Proti rozsudku špecializovaného súdu podali odvolanie (proti výroku o vine a treste) taktiež obžalovaní Q. F. a H. F. (doručené špecializovanému súdu 25. septembra 2019), a to prostredníctvom ich obhajcu JUDr. Jiřího Martausa.

Obžalovaní Q. F. a H. F. v podanom odvolaní namietali, že vzhľadom na skutočnosť, že po zrušení rozsudku špecializovaného súdu z 22. februára 2016 uznesením najvyššieho súdu z 31. januára 2018, sp. zn. 3 To 10/2016, ktorým bolo špecializovanému súdu nariadené vykonať ďalšie dokazovanie, nebol vykonaný žiadny dôkaz potvrdzujúci vinu obžalovaných Q. F. a H. F., títo mali byť s poukazom na zásadu prezumpcie nevinoty oslobodení spod obžaloby v celom rozsahu.

V rámci ďalšej argumentácie uviedli, že zo znenia skutkovej a právnej vety nie je zrejmé, akého protiprávneho konania sa mali dopustiť. V tejto súvislosti poukázali na skutočnosť, že obžalovaný Y. H. Y., ktorému mali v zmysle právnej a skutkovej vety rozsudku špecializovaného súdu poskytnúť priamo úplatok, nebol v čase jeho údajného odovzdania verejným činiteľom. Z uvedeného dôvodu spochybnili dôvodnosť aplikácie § 161a ods. 1, ods. 2 Tr. zák., s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom špecializovaný súd uviedol, že obžalovaní Q. F. a H. F. poskytnú peňažné prostriedky určené ako úplatok pre sudcu (verejného činiteľa), aby dosiahli prepustenie z väzby trestne stíhaných osôb, pričom však v popise skutku uvedenom v bode V. rozsudku nie je uvedené nič o tom, že by bol daný úplatok určený pre sudcu. Práve naopak, tento si mal vypýtať obžalovaný Y. H. Y., ktorému ho následne obžalovaná H. F. odovzdala za to, že obžalovaný Y. H. Y., a nie sudca, vybaví na Krajskom súde v Banskej Bystrici prepustenie W.Á. F. z väzby.

Uviedli, že finančná hotovosť, ktorú H. F. 1. októbra 2005 odovzdala obžalovanému Y. H. Y.Š. (zdôrazniac, že Q. F. žiadne plnenie neposkytol), predstavovala dohodnutú paušálnu odmenu advokátovi za vybavenie vecí v zmysle ustanovenia § 5 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase odovzdania peňazí. V predmetnom kontexte namietali taktiež skutočnosť, že hoci výška odovzdanej odmeny nebola zistená, špecializovaný súd konštatoval, že išlo o neštandardnú sumu za právnu pomoc, a to napriek skutočnosti, že predmetný záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Na základe vyššie uvedeného navrhli, aby odvolací súd vo vzťahu k obžalovaným Q. F. a H. F. zrušil výroky rozsudku špecializovaného súdu a obžalovaných Q. F. a H. F. v celom rozsahu oslobodil spod obžaloby.

Dňa 2. októbra 2019 bolo špecializovanému súdu doručené vyjadrenie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) k odvolaniu obžalovaného Y. H. Y., ako aj odvolaniu Q. F. E. H. F., v ktorom konštatoval, že rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za zákonné, vecne správne a spravodlivé. Keďže dôvody odvolaní obžalovaných nie sú dané, navrhol tieto podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Spisový materiál bol predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o podaných odvolaniach 11. februára 2020.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vecí alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona ,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 3 Tr. por. ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hocí aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Najvyšší súd ako odvolací súd (§ 315 veta druhá Tr. por.) po zistení, že niet dôvodu na zamietnutie odvolaní podľa § 316 ods. 1 Tr. por., ani na zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým boli podané odvolania obžalovaných, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom mal na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, možno prihliadnúť len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel pritom k záveru, že odvolania obžalovaných sú čiastočne dôvodné .

Úvodom sa žiada uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu prejednávanych trestných činov prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody a podplácania je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetné skutky stali spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, že ich spáchali tam uvedení obžalovaní a že z ich konania nastal v dotknutom rozsudku popísaný následok.

Pokiaľ ide o samotný napadnutý rozsudok, tento spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por., kedy je z jeho dôvodov zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. V tejto súvislosti treba uviesť, že špecializovaný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne vysvetlil, k akým zisteniam došiel na základe konkrétnych vykonaných dôkazov, pričom závery špecializovaného súdu, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje najvyšší súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Z obsahu napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa vysporiadal s konkrétnou obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval preukázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona.

Najvyšší súd zároveň konštatuje, že všetky dôkazy v prejednávanej veci boli získané zákonným spôsobom, pričom špecializovaný súd ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne, podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Najvyšší súd v predmetnom kontexte pripomína, že v súčasnej trestnoprávnej teórii a praxi platí neprekročiteľná zásada, že v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval

pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., teda, že vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a vzájomných súvislostiach, a pokiaľ urobil logicky odôvodnené skutkové zistenia, nemôže odvolací súd napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho vnútorného presvedčenia hodnotí tie isté vykonané dôkazy odlišne, teda s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku v plnej miere korešponduje so skutočným obsahom jednotlivých dôkazov, a preto ho odvolací súd hodnotí ako objektívne správne, presvedčivé a spôsobilé poskytnúť verný obraz o priebehu trestného konania a dôvodoch, ktoré prvostupňový súd viedli k určeniu viny, právnej kvalifikácie, či uloženiu trestu obžalovaným.

Ako bolo už v predchádzajúcich častiach odôvodnenia tohto rozhodnutia uvedené, najvyšší súd predmetnú trestnú vec už opakovane prejednával, pričom posledne vydaným uznesením z 31. januára 2018, sp. zn. 3 To 10/2016 rozhodol podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Tr. por. tak, že zrušil napadnutý rozsudok špecializovaného súdu z 22. februára 2016, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil špecializovanému súdu s tým, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Po vrátení veci špecializovaný súd postupoval v súlade s § 327 ods. 1 Tr. por. v zmysle pokynov odvolacieho súdu, kedy sa dôsledne vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Najvyšší súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom špecializovaného súdu, že z vykonaného dokazovania bolo mimo rozumných pochybností preukázané, že konanie obžalovaného Y. H. Y. vymedzené v bodoch I. a II. skutkovej vety napadnutého rozsudku špecializovaného súdu (vo vzťahu ku konaniu vymedzenému v bode III. sa najvyšší súd vyjadrí v nasledujúcich častiach odôvodnenia tohto rozhodnutia) naplnia znaky skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Tr. zák. a súčasne aj pomoci k tomuto trestnému činu podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Súčasne pre obžalovaných Q. F. E. H. F. platí záver, že ich konanie vymedzené v bode V. skutkovej vety výrokovej časti napadnutého rozsudku naplnia znaky skutkovej podstaty trestného činu podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (zrkadlový trestný čin k trestnému činu prijímania úplatku), ktorý spáchali tým, že poskytli peňažné prostriedky určené ako úplatok pre sudcu, aby docielili prepustenie trestne stíhanej osoby z väzby.

Najvyšší súd konštatuje, že výrok o vine obžalovaných je založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akýchkoľvek pochybností vylučujú inú alternatívu skutkového deja, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov ustálený. Ani odvolací súd neuveril obrane obžalovaných Y. H. Y., B. a H. F., že prijaté, resp. poskytnuté peňažné prostriedky predstavovali iba odmenu za poskytnutie právnych služieb zo strany obžalovaného Y. H. P..

V súvislosti s námietkou obžalovaných týkajúcou sa údajného porušenia povinnosti špecializovaného súdu vykonať vo veci ďalšie dokazovanie je žiaduce zdôrazniť, že najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach vydaných jednak v dovolacom (rozsudok z 19. júna 2012, sp. zn. 1 TdoV 16/2011), ako ani následne v odvolacom konaní (uznesenie z 31. januára 2018, sp. zn. 3 To 10/2016), neprikázal prvostupňovému súdu zopakovať dokazovanie, ako ani vykonať nové, doposiaľ nevykonané dôkazy.

Vzhľadom na skutočnosť, že strany v konaní nenavrhlí vykonanie nových, doposiaľ nevykonaných dôkazov, ktoré by boli spôsobilé objasniť skutkový stav veci v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie súdu, špecializovaný súd po zrušení jeho rozsudku z 22. februára 2016, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 na základe uznesenia najvyššieho súdu z 31. januára 2018, sp. zn. 3 To 10/2016 a vrátení veci na ďalšie konanie, na hlavnom pojednávaní dňa 21. júna 2019 postupom podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať ďalšie dôkazy, ktorých vykonanie navrhol obhajca obžalovaného Y. H. Y., pričom svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil.

V reakcii na ostatné odvolacie námietky obžalovaného Y. H. Y., ako aj obžalovaných Q. F. a H. F. je potrebné uviesť, že tieto sa v podstatnej miere zhodujú s tými, ktoré uplatnili v rámci obhajoby v priebehu konania na súde prvého stupňa, pričom špecializovaný súd na predmetné námietky a výhrady

adekvátnym spôsobom reagoval v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

V predmetnom kontexte je nevyhnutné zdôrazniť, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane, keďže z hľadiska predmetu tvoria jeden celok (primerane pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. júna 2016, sp. zn. I. ÚS 336/2016). Preto pokiaľ predstavujú odvolacie námietky iba opakovanie v predchádzajúcom konaní už uplatnenej obhajoby, s ktorou sa súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí náležite vysporiadal postačí, ak odvolací súd odkáže na vecne správne dôvody napadnutého rozhodnutia.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd nepovažuje za účelné opätovne reflektovať na tie odvolacie námietky (ide predovšetkým o námietky týkajúce sa rozsahu vykonaného dokazovania a spôsobu hodnotenia jednotlivých dôkazov zo strany špecializovaného súdu, námietky vzťahujúce sa k výsluchu pôvodne utajovaného svedka F., spochybenie zákonnosti výpovede svedkyne V. z prípravného konania, otázka preukázania vplyvu obžalovaného Y. H. Y. na sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici, otázka právnej kvalifikácie konania obžalovaných), s ktorými sa už podrobne vysporiadal špecializovaný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (predovšetkým na s. 26 - 40). Zároveň je potrebné zdôrazniť, že v citovanom rozsudku špecializovaného súdu je podrobne rozvedené právne posúdenie konania jednotlivých obžalovaných, s ktorým sa najvyšší súd plne stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje. Osobitne sa žiada podčiarknuť, že špecializovaný súd neopomenul v zmysle požiadaviek najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho objasniť taktiež úvahy, ktoré ho viedli k záveru, že v prípade konania obžalovaného Y. H. Y. boli naplnené znaky pokračovacieho trestného činu.

Ako opodstatnenú najvyšší súd vyhodnotil námietku obžalovaného Y. H. Y., smerujúcu k spochybneniu správnosti postupu špecializovaného súdu, ktorý po tom, ako došlo na základe rozsudku najvyššieho súdu z 19. júna 2012, sp. zn. 1 TdoV 16/2011 okrem iného aj k zrušeniu uznesenia špecializovaného súdu z 15. februára 2011, sp. zn. BB-4T/19/2009, ktorým bolo rozhodnuté podľa § 350 ods. 2, § 241 ods. 1 písm. c), § 215 ods. 1 písm. d) Tr. por. z dôvodov podľa § 9 ods. 1 písm. e) Tr. por. o zastavení trestného stíhania obvineného Y. H. Y.E. pre tam uvedený skutok, doplnil skutkovú vetu rozsudku z 22. februára 2016, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 práve o uvedený skutok (bod V.), týkajúci sa podmienčného prepustenia odsúdeného N. Š. z výkonu trestu odňatia slobody, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku trestnej činnosti obžalovaného Y. H. Y., ktorý bol následne zahrnutý aj do bodu III. skutkovej vety rozsudku špecializovaného súdu z 26. júna 2019, sp. zn. BB-3Tš/25/2006. Obžalovaný Y. H. Y. v tejto súvislosti namietal, že predmetným rozhodnutím špecializovaného súdu došlo k porušeniu zásady zákazu reformatio in peius.

Najvyšší súd považuje na tomto mieste za potrebné opätovne poukázať na časový sled, resp. chronológiu jednotlivých vo veci vydaných rozhodnutí, zdôrazniac skutočnosť, že odvolaním napadnutý rozsudok predstavuje tretí vo veci vydaný rozsudok špecializovaného súdu, keď prvým rozsudkom z 22. októbra 2008, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 bola uznaná vina všetkých štyroch obžalovaných v celom rozsahu podanej obžaloby. Proti predmetnému rozsudku podali odvolania všetci štyria obžalovaní (Y. H. Y., C. L., Q. F. a H. F.), o ktorých rozhodol najvyšší súd uznesením z 13. decembra 2010, sp. zn. 2 Toš 1/2009 postupom podľa § 319 Tr. por. tak, že všetky odvolania zamietol.

Na základe dovolania podaného zo strany Y. H. Y.E., Q. F. a H. F. rozhodoval vo veci opätovne najvyšší súd ako súd dovolací, ktorý rozsudkom z 19. júna 2012, sp. zn. 1 TdoV 16/2011 rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu z 13. decembra 2010, sp. zn. 2 Toš 1/2009 a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení § 319, § 213 ods. 3 Tr. por., § 89 ods. 19 Tr. zák. a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvinených Y. H. Y., Q. F., H. F. a C. L.. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo rozsudkom dovolacieho súdu zrušené, rovnako ako aj rozsudok bývalého Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 22. októbra 2008, sp. zn. BB-3 Tš 25/2006, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Najvyšší súd zároveň špecializovanému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Na základe predmetného rozsudku najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho došlo taktiež k zrušeniu uznesenia špecializovaného súdu z 15. februára 2011, sp. zn. BB-4T/19/2009, ktorým bolo rozhodnuté podľa § 350 ods. 2, § 241 ods. 1 písm. c), § 215 ods. 1 písm. d) Tr. por. z dôvodov podľa § 9 ods. 1 písm. e) Tr. por. o zastavení trestného stíhania obvineného Y. H. Y. pre skutok špecifikovaný v predmetnom uznesení.

Následne špecializovaný súd podľa § 21 ods. 1 Tr. por. uznesením z 28. februára 2013, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 spojil na spoločné prejednanie a rozhodnutie obidve trestné veci obžalovaného Y. H. Y.E., vedené pod sp. zn. BB-3Tš/25/2006 a BB-4T/19/2009 tak, že v obidvoch veciach bolo vedené jedno spoločné konanie pod sp. zn. BB-3Tš/25/2006.

Rozsudkom z 22. februára 2016, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 (v poradí druhým) špecializovaný súd opätovne uznal vinu všetkých štyroch obžalovaných v zmysle podaných obžalôb, avšak v porovnaní s prvým vo veci vydaným rozsudkom z 22. októbra 2008 špecializovaný súd doplnil skutkovú vetu rozsudku o skutok V, týkajúci sa podmieneného prepustenia odsúdeného N. Š. z výkonu trestu odňatia slobody, teda o skutok, vo vzťahu ku ktorému bolo pôvodne trestné stíhanie obžalovaného Y. H. Y. zastavené uznesením špecializovaného súdu z 15. februára 2011, sp. zn. BB-4T/19/2009.

Doplnenie skutkovej vety v tomto ohľade bolo zo strany špecializovaného súdu odôvodnené práve zrušením uznesenia špecializovaného súdu z 15. februára 2011, sp. zn. BB-4T/19/2009 vyššie citovaným rozsudkom najvyššieho súdu z 19. júna 2012, sp. zn. 1 TdoV 16/2011 vydaným v dovolacom konaní.

Na podklade odvolaní podaných všetkými štyrmi obžalovanými proti v poradí druhému rozsudku špecializovaného súdu rozhodoval vo veci opätovne najvyšší súd konajúci v postavení odvolacieho súdu, ktorý uznesením z 31. januára 2018, sp. zn. 3 To 10/2016 rozhodol podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Tr. por. tak, že zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil špecializovanému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Následne špecializovaný súd rozsudkom z 26. júna 2019, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 (tretím v poradí) rozhodol spôsobom, ako je špecifikované v predchádzajúcich častiach tohto rozhodnutia, pričom skutok pôvodne uvedený v bode V. skutkovej vety výrokovej časti rozsudku z 22. februára 2016, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 (druhého v poradí) začlenil do bodu III. skutkovej vety výrokovej časti dotknutého rozsudku.

Najvyšší súd konštatuje, zohľadniac jednotlivé aspekty prejednávanej veci, že ako rozhodujúcu pri posudzovaní zákonnosti postupu a rozhodnutia špecializovaného súdu, nasledujúceho po vydaní rozsudku dovolacieho súdu z 19. júna 2012, sp. zn. 1 TdoV 16/2011, konkrétne v súvislosti s uznaním viny obžalovaného Y. H. Y. zo spáchania skutku, vo vzťahu ku ktorému bolo pôvodne trestné stíhanie obžalovaného zastavené uznesením špecializovaného súdu z 15. februára 2011, sp. zn. BB-4T/19/2009, je v danom prípade potrebné vnímať skutočnosť, že k zrušeniu rozsudku bývalého Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 22. októbra 2008, sp. zn. BB-3 Tš 25/2006 a v nadväznosti na to aj uznesenia špecializovaného súdu z 15. februára 2011, sp. zn. BB-4T/19/2009 a vráteniu veci špecializovanému súdu na nové konanie a rozhodnutie došlo v dôsledku rozhodnutia najvyššieho súdu v dovolacom konaní, ktoré bolo iniciované výlučne na základe dovolaní podaných v prospech obžalovaných Y. H. Y., Q. F. a H. F..

Napriek uvedenej skutočnosti však špecializovaný súd po vrátení danej veci na ďalšie konanie, viazaný zásadou zákazu reformatio in peius, rozsudkom z 22. februára 2016, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 uznal obžalovaného Y. H. Y. vinným v bode I., II., ako aj v bode V. rozsudku z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Tr. zák. a z pomoci k trestnému činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 10 ods. 1 písm. c) k § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák., čím došlo k rozšíreniu skutkovej vety výrokovej časti rozsudku aj o skutok, vo vzťahu ku ktorému bolo pôvodne trestné stíhanie zastavené uznesením špecializovaného súdu z 15. februára 2011, sp. zn. BB-4T/19/2009.

Dodržiavanie zásady zákazu reformatio in peius predstavuje neoddeliteľnú súčasť procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy. Zákaz reformatio in peius je potrebné chápať ako garanciu práva podávať opravné prostriedky a v dôsledku toho aj ako garanciu práva na obhajobu. Ide o zásadu, ktorá nedovoľuje zhoršiť postavenie osoby, ktorá buď sama podala opravný prostriedok, alebo v prospech, ktorej bol opravný prostriedok podaný inou k tomu oprávnenou osobou, v porovnaní so situáciou založenou pred prvým podaním takéhoto opravného prostriedku. Takéto zhoršenie situácie je zakázané tak v opravnom konaní, ako aj v nasledujúcom konaní, ak sa po zrušení rozhodnutia vec vráti na nové konanie prvostupňovému súdu.

Najvyšší súd v uvedenom kontexte zdôrazňuje, že možnosť zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa v neprospech obžalovaného vo výroku o vine a treste je podmienená odvolaním, resp. dovolaním prokurátora v neprospech obžalovaného, ku ktorému podaniu však v prejednávanej veci nedošlo. Zásada zákazu zmeny k horšiemu sa netýka len výroku o treste (zákaz reformatio in peius), ale aj výroku o vine, vrátane zmien k horšiemu v skutkovej vete rozsudku oproti obžalobe, ako aj výroku o náhrade škody alebo výroku o ochrannom opatrení. Inými slovami povedané, zákaz reformatio in peius sa nevzťahuje, resp. neobmedzuje len na výrok o treste, ale na akúkoľvek zmenu rozhodnutia, ktorou by sa zhoršilo postavenie obžalovaného, pričom uvedená zmena k horšiemu môže nastať v skutkových zisteniach, použitej právnej kvalifikácii, druhu a výmere trestu, vo výroku o ochrannom opatrení, ako aj vo výroku o náhrade škody. Z uvedeného vyplýva, že v rámci posudzovania otázky rešpektovania princípu zákazu reformatio in peius je potrebné hodnotiť postavenie obvineného v celom rozsahu rozsudku a neobmedziť sa iba na tú časť, ktorá sa týka uloženého trestu.

Na základe vyššie uvedených skutočností najvyšší súd konštatuje, že zákaz zmeny k horšiemu sa bezpochyby vzťahuje aj na prejednanú vec, v ktorej bolo proti pôvodnému rozsudku súdu prvého stupňa z 22. októbra 2008, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 podané odvolanie výlučne v prospech obžalovaných Y. H. Y., C. L., B. a H. F. (o ktorom bolo rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho z 13. decembra 2010, sp. zn. 2 Toš 1/2009), keď následne iba obžalovaní Y. H. Y., Q. F. a H. F.I. využili možnosť podať dovolanie vo svoj prospech, o ktorom rozhodol dovolací súd rozsudkom z 19. júna 2012, sp. zn. 1 TdoV 16/2011, ktorým zrušil rozhodnutia tak odvolacieho, ako aj prvostupňového súdu a vec vrátil na nové prejednanie špecializovanému súdu, a to aj ohľadom obžalovaného C. L., ktorý dovolanie nepodal.

Špecializovaný súd následne rozsudkom z 22. februára 2016, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 uznal obžalovaného Y. H. Y. vinným okrem iného aj zo spáchania skutku, vo vzťahu ku ktorému bolo trestné stíhanie zastavené uznesením špecializovaného súdu z 15. februára 2011, sp. zn. BB-4T/19/2009, ktoré bolo síce zrušené v rámci dovolacieho konania (rozsudok najvyššieho súdu z 19. júna 2012, sp. zn. 1 TdoV 16/2011), avšak na základe dovolania podaného výlučne v prospech obžalovaného Y. H. Y. Najvyšší súd konštatuje, že uvedeným postupom došlo k zmene rozsahu trestnej činnosti, zo spáchania ktorej bol obžalovaný Y. H. Y. pôvodne uznaný za vinného a tým aj k zhoršeniu jeho postavenia, čo možno vyhodnotiť ako porušenie zákazu reformatio in peius.

Vzhľadom na skutočnosť, že špecializovaný súd uvedenú skutočnosť nenapravil ani preskúmaným rozsudkom z 26. júna 2019, sp. zn. BB-3Tš/25/2006, v rámci ktorého došlo výlučne k systematickej zmene týkajúcej sa dotknutého skutku, spočívajúcej v jeho „premiestnení“ do iného bodu skutkovej vety výrokovej časti rozsudku, avšak bez akejkoľvek vecnej zmeny vzťahujúcej sa k výroku o vine, najvyšší súd dospel k záveru, rešpektujúc zásadu zákazu reformatio in peius, že trestné stíhanie Y. H. Y. pre skutok vymedzený v bode III. odvolaním napadnutého rozsudku špecializovaného súdu z 26. júna 2019, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 je potrebné podľa § 320 ods. 1 písm. c) Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 281 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 9 ods. 1 písm. e) Tr. por. zastaviť.

Vo vzťahu k odvolacej argumentácii obžalovaných Q. F. a H. F. smerujúcej k spochybneniu správnosti právnej kvalifikácie ich konania ako trestného činu podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. z dôvodu, že obžalovaný Y. H. Y., ktorému mali v zmysle právnej a skutkovej vety rozsudku

špecializovaného súdu poskytnúť priamo úplatok, nebol v čase jeho údajného odovzdania verejným činiteľom, najvyšší súd zdôrazňuje, že rozhodujúcou z hľadiska právneho posúdenia veci a subsumpcie konania obžalovaných pod konkrétnu skutkovú podstatu trestného činu je tá skutočnosť, že časť finančných prostriedkov odovzdaných Y. H. Y. predstavovala úplatok určený pre verejného činiteľa - sudcu, pričom tieto boli poskytnuté práve s cieľom dosiahnuť prepustenie trestne stíhanej osoby z väzby na slobodu, čo jednoznačne vyplýva aj zo skutkovej vety napadnutého rozsudku. K poskytnutiu peňažných prostriedkov verejnemu činiteľovi v danom prípade došlo sprostredkovane prostredníctvom osoby obžalovaného Y. H. Y., ktorý sa dohodol so sudcom Krajského súdu v Banskej Bystrici, R. Y. Y., že za úplatok, ktorý si rozdelia, sudca prepustí obžalovaného W. F. z väzby na slobodu.

Najvyšší súd mal v danej veci za preukázané, že obžalovaný Y. H. Y. svojím konaním, spočívajúcim v zadovážení finančných prostriedkov spôsobom popísaným v skutkovej časti napadnutého rozsudku, poskytol verejnemu činiteľovi pomoc, aby tento v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu, pre seba žiadal a aj prijal úplatok, čím sa dopustil pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c) Tr. zák. k trestnému činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaní Q. F. a H. F. poskytli peňažné prostriedky určené ako úplatok pre sudcu (hoci sprostredkovane prostredníctvom obžalovaného Y. H. Y.), aby docielili prepustenie trestne stíhanej osoby z väzby, čím narušili nestranné a zákonné rozhodovanie súdu, je nepochybné, že svojím konaním naplnili znaky zrkadlového trestného činu k trestnému činu prijímania úplatku, t. j. trestného činu podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Uvedené okolnosti jednoznačne vyplývajú aj zo skutkovej vety výrokovej časti napadnutého rozsudku, preto najvyšší súd vyhodnotil predmetnú odvoláciu námietku smerujúcu k spochybneniu správnosti právnej kvalifikácie konania obžalovaných Q. F. a H. F. za neopodstatnenú.

Vo vzťahu k výroku o treste najvyšší súd na úvod vo všeobecnosti uvádza, že Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 23 ods. 1 Tr. zák.) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 31 ods. 1 Tr. zák.).

Účelom trestu je chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti (represívny prvok) a vychovať ho k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie), a tým výchovne pôsobiť aj na ostatných členov spoločnosti (prvok generálnej prevencie). Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť (§ 3 ods. 4), na možnosť nápravy a pomery páchatela. Ak súd prijme záruku za nápravu páchatela, vezme do úvahy tiež výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol a uloží trest so zreteľom na túto okolnosť (§ 31 ods. 1 Tr. zák.).

Pokiaľ ide o rozhodovanie o konkrétnych trestoch v prejednávanej veci je potrebné konštatovať, že špecializovaný súd pri tomto dôkladne zvažil všetky kritériá významné pre voľbu druhu trestov a ich výmery a obžalovaným uložil správne diferencované tresty, ktoré najvyšší súd považuje za zákonné a primerané s prihliadnutím na splnenie zákonom požadovaného účelu trestu.

Špecializovaný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne objasnil dôvody, ktoré ho viedli k uloženiu konkrétnych druhov trestov a ich výmery, pričom pri svojom rozhodovaní neopomenul zohľadniť taktiež skutočnosť, že od spáchania skutkov obžalovanými uplynulo dlhšie časové obdobie (v trvaní viac ako desať rokov), čo sa premietlo v znížení trestnej sadzby trestu odňatia slobody uloženému obžalovaným v porovnaní s pôvodným, uznesením najvyššieho súdu z 31. januára 2018, sp. zn. 3 To 10/2016 zrušeným rozsudkom špecializovaného súdu z 22. februára 2016, sp. zn. BB-3Tš/25/2006 (u obžalovaného Y. H. Y. došlo k zníženiu trestnej sadzby trestu odňatia slobody zo siedmich rokov na štyri roky, u obžalovaného Q. F. a H. F. z osemnásť mesiacov na pätnásť mesiacov).

Obžalovanému Y. H. Y. špecializovaný súd ukladal úhrnný trest podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. v sadzbe upravenej postupom uvedeným v tomto ustanovení, zohľadniac nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, publikovaného v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 Z. z., a to podľa zákonného ustanovenia vzťahujúceho sa na najprísnejší z posudzovaných trestných činov, t. j. trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák., so zákonom ustanovenou trestnou sadzbou trestu odňatia slobody tri roky až osem rokov, kde po zvýšení hornej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody bolo potrebné voliť výmeru trestu v rámci trestnej sadzby troch rokov až desať rokov a osem mesiacov.

Odvolací súd uvádza, že trest uložený obžalovanému Y. H. Y. špecializovaným súdom možno považovať za trest uložený v súlade so zákonom a zároveň trest spravodlivý a primeraný závažnosti spáchaných trestných činov, okolnostiam prípadu a osobe obžalovaného, zodpovedajúci účelu trestu ustanoveného Trestným zákonom. Napriek uvedenému konštatovaniu najvyšší súd s prihliadnutím na vyššie prezentované závery, v zmysle ktorých je v danom prípade odôvodnené zastaviť trestné stíhanie Y. H. Y. vo vzťahu ku skutku vymedzenému v bode III. skutkovej vety výrokovej časti napadnutého rozsudku špecializovaného súdu, rozhodol o znížení trestnej sadzby trestu odňatia slobody v porovnaní s napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu a obžalovanému Y. H. Y. uložil trest odňatia slobody vo výmere troch rokov a šiestich mesiacov, prihliadnúc aj na dĺžku konania. Treba však v tejto súvislosti poukázať, že v nemalej miere sa na prieťahoch v konaní spolupodieľali aj obžalovaní a ich právni zástupcovia. Najvyšší súd zároveň konštatuje, že z uvedeného dôvodu, v danom prípade nezhliadol okolnosti odôvodňujúce mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o spôsob výkonu trestu, najvyšší súd obžalovaného Y. H. Y. pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do prvej nápravno-výchovnej skupiny podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, keďže nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Vo vzťahu k peňažnému trestu uloženému obžalovanému Y. H. Y. špecializovaným súdom podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona vo výmere 500.000 Sk najvyšší súd uvádza, že tento považuje za zákonný a spravodlivý, a preto ho v prepočte na súčasnú menu len nepatrne znížil, pričom považuje za primerané aj rozhodnutie špecializovaného súdu podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona o ustanovení náhradného trestu odňatia slobody vo výmere jeden rok pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu.

Pokiaľ ide o trest uložený obžalovaným Q. F. a H. F., najvyšší súd konštatuje, že trest odňatia slobody uložený napadnutým rozsudkom špecializovaného súdu podľa § 161a ods. 2 Trestného zákona vo výmere pätnásť mesiacov považuje za trest neprimerane prísny, vzhľadom na okolnosti skutku, ktorého sa dopustili, ako aj osoby obžalovaných (obžalovaný F. má už 82 rokov), bezúhonnosť, motiváciu, pričom prihliadol aj na skutočnosť, že obžalovanému Y. Y. špecializovaný súd uložil z pôvodných osem rokov trestu odňatia slobody v ostatnom rozhodnutí polovičný trest, pričom u obžalovaných F. im tresty až tak výrazne neznižil.

Najvyšší súd im preto uložil síce nepodmienečné tresty odňatia slobody, ale vo výmere, ktorá zodpovedá už nimi vykonanej dobe, ktorú strávili vo výkone trestu odňatia slobody.

Takto uložené tresty obžalovaným zodpovedajú kritériám uvedeným v ustanovení § 23 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a § 31 ods. 1 Tr. zák. a splnia svoj účel tak z pohľadu individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Na podklade týchto skutočností najvyšší súd rozhodol jednomyselne tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.